23/10/2021

«Μπορεί να πονάω αλλά είμαι ευγνώμων στον Θεό»

/ Ορθόδοξες Προβολές

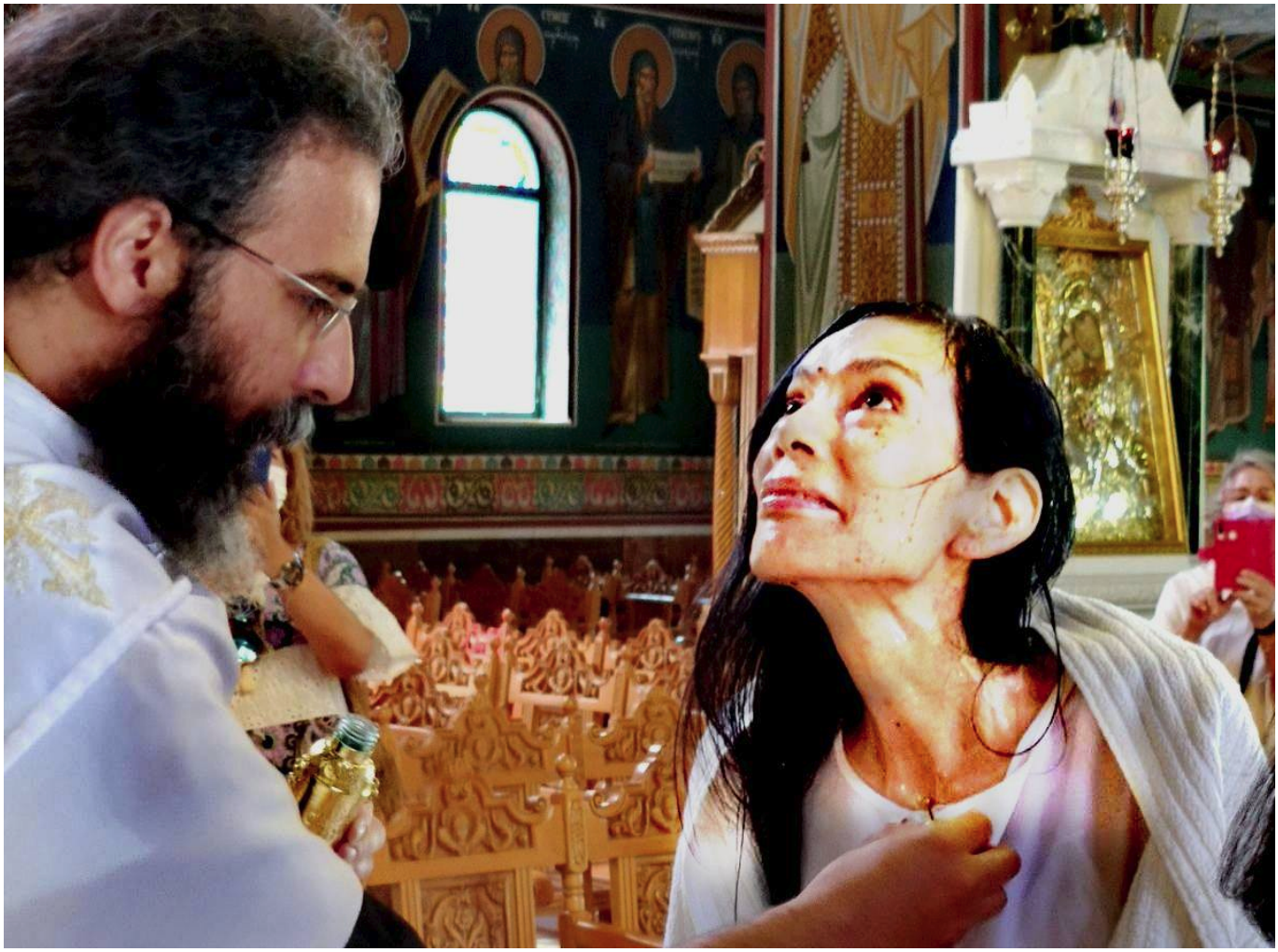

Του π. Γεωργίου Χριστοδούλου

Ένα καλοκαιρινό πρωινό λαμβάνω το παρακάτω μήνυμα από ένα πνευματικό μου τέκνο:

«Ευλογείτε πάτερ! Πρέπει να σας ενημερώσω για ένα πρόσωπο που γνωρίζω. Λέγεται Κορίνα. Είναι μια κοπέλα 56 ετών, περουβιανή, ζει 35 χρόνια στην Ελλάδα, ευσεβής, με σεβασμό στην ορθοδοξία και με πνευματικές αναζητήσεις. Ταλαιπωρείται με καρκίνο (σε έντερο και ήπαρ από το 2013) και πλέον βρίσκεται σε προχωρημένο στάδιο, έχει πειραχτεί και το πάγκρεας. Ζητάει μετά μεγάλου πόθου να μιλήσει με ιερέα ορθόδοξο. Δεν είναι εύκολο πλέον να μετακινηθεί. Θα πρέπει να την επισκεφθεί κάποιος στο χώρο της. Ζει στα Εξάρχεια στο κέντρο της Αθήνας. Θα μπορούσατε εσείς να βοηθήσετε;»

Απάντησα θετικά και πήγα χωρίς δεύτερες σκέψεις. Παπά Γιώργη ο Θεός σου στέλνει κι άλλη ψυχούλα για να διακονήσεις με την ιερωσύνη που σου χάρισε, σκέφτηκα.

Χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε η αδελφή της η οποία με υποδέχτηκε δακρυσμένη. Με οδήγησε στο σαλόνι που βρισκόταν η Κορίνα ξαπλωμένη και εξασθενημένη. Μόλις με είδε, ανασηκώθηκε από σεβασμό ξεχνώντας κάθε πόνο. Χαμογέλασε με όση δύναμη της είχε απομείνει, λέγοντάς μου πως είναι η πρώτη φορά που την επισκέπτεται ένα επίσημο πρόσωπο.
Της εξήγησα πως ο ιερέας δεν είναι επίσημο πρόσωπο με την κοσμική έννοια. Χαμογέλασε ξανά και μου είπε πως σήμερα μπήκε ο Χριστός στο σπίτι της. Σιώπησα και την άφησα να ανοίξει την ψυχή στον Χριστό που έβλεπε. Εγώ έτσι κι αλλιώς ήμουν απλά ένα σκεύος μεταφοράς της χάριτος της ιερωσύνης.

Η Κορίνα μου μίλησε για τα δύσκολα παιδικά της χρόνια και την μετέπειτα μαρτυρική της ζωή.

«Πάτερ μπορεί να πονάω και να μην μπορώ να περπατήσω αλλά είμαι πολύ ευτυχισμένη κι ευγνώμων στον Θεό που μου έχει δώσει τόσα πολλά». Και με μια κίνηση χειρός μου δείχνει το σπίτι της. Το μόνο που μπορούσα να διακρίνω, ήταν φτώχεια, φτώχεια, φτώχεια κι μερικές γλαστρούλες κακομοίρικες στο σκονισμένο μπαλκονάκι για τις οποίες καμάρωνε.

«Πάτερ, στο σπίτι μου στο Περού μαζί με την πολύτεκνη οικογένειά μου, ξύναμε τον τοίχο και τρώγαμε τον ασβέστη. Στην καλύτερη περίπτωση αν είχαμε χαρτί, τρώγαμε αυτό. Τώρα όμως πάτερ που νιώθω το τέλος, θέλω να γνωρίσω τον Χριστό όσο γίνεται καλύτερα. Πείτε μου σας παρακαλώ τα πάντα για την Ορθοδοξία. Δεν βαπτίστηκα μικρή λόγω των πολλών και ποικίλων προβλημάτων».

Της είπα αρκετά αλλά ήδη γνώριζε και είχε διαβάσει. Ήθελε απλά την επιβεβαίωση. Εκτιμώντας την όλη κατάσταση και κυρίως της υγείας της, έχοντας

και μια μικρή εμπειρία στην πορεία της ιερατικής μου διακονίας, ήξερα πως ο Θεός που για όλες τις ψυχές μεριμνά, περίμενε οχτώ χρόνια αυτήν την αποδοχή, αλλά κι ο διάβολος δεν θα καθόταν ήσυχος.

Την ρώτησα *«θέλεις παιδί μου να βαπτιστείς»;*

«Θέλω πάτερ μου»! Φώναξε με δάκρυα στα μάτια.

«Ετοιμάσου λοιπόν, την Κυριακή βαπτίζεσαι»!

Την Παρασκευή η κατάσταση της υγείας της υποτροπίασε και αποφασίστηκε η εισαγωγή της στο νοσοκομείο. Αυτομάτως αυτό σήμαινε την αναβολή ή και την οριστική ματαίωση της βαπτίσεως. Παρακάλεσα πολλούς να προσευχηθούν κι ο Θεός εισάκουσε τις ταπεινές μας προσευχές. Η υγεία της βελτιώθηκε τάχιστα κι ο γιατρός μάς είπε να αφήσουμε το Σαββατοκύριακο να περάσει. Δοξασμένο το όνομα του Κυρίου, η βάπτιση προχωράει.

Όλοι πήραν κι από κάτι. Άλλος χάρισε τον σταυρό του, άλλος τις πετσέτες, άλλος τον χιτώνα, άλλος τα κεράσματα, άλλος το αναπηρικό καροτσάκι κ.ο.κ.

Έφτασε η ώρα του Μυστηρίου. Χαρά μεγάλη. Πρώτη φορά χαρούμενη η Κορίνα μετά από τόσα χρόνια. Έλαμπε ολόκληρη. Οι κοπέλες φρόντισαν να φορέσει τον χιτώνα βοηθώντας την σε όλο το μυστήριο.
Η βάπτιση προχωρούσε…

«Βαπτίζεται η δούλη του Θεού Κυριακή Γλυκερία, εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».
Στο μυστήριο του Χρίσματος, η Κυριακή Γλυκερία εξέπεμπε φως (μπορεί να ήταν η ιδέα μου). Δεν το είπα σε κανέναν. Κοίταζε συνεχώς ψηλά και χαμογελούσε. **«Τι βλέπεις παιδί μου»;** Δεν μου απάντησε…

Μετά το μυστήριο η ψυχολογία της ήταν τόσο καλή που μιλούσε με όλους, αστειευόταν, μας αγκάλιασε και ύστερα από πολύ καιρό έτρωγε κανονικά.

Το βράδυ η υγεία της επιδεινώθηκε ξαφνικά. Το πρωί νοσηλεύτηκε εσπευσμένα. Η διάγνωση… ημέρες ή και ώρες ζωής.
Μεταφέρθηκε στη μονάδα ανακουφιστικής φροντίδας «Γαλιλαία», έργο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου, για τις τελευταίες στιγμές της ζωής της.

Την πήρα τηλέφωνο!

«Πονάς παιδί μου»;

«Πονάω πάτερ, Δόξα τω Θεώ. Θέλω να έρθετε να μου κλείσετε τα μάτια».

Πήγα αργά το βράδυ και αφού πέρασα από το rapid test ανέβηκα και μπήκα στο δωμάτιό της.

«Καλώς ήλθατε πάτερ... σας έβλεπα που ερχόσασταν με το αυτοκίνητο, που σταθμεύσατε πάνω στο πεζοδρόμιο, που σταθήκατε κάτω, που ανεβήκατε μέχρι που μπήκατε μέσα».

«Πώς με είδες παιδί μου αφού δεν μπορείς να σηκωθείς»; Μετά σκέφτηκα πως μήπως λόγω της κατάστασής της έβλεπε διάφορες παραισθήσεις και τη ρώτησα αν με έβλεπε με άσπρα ρούχα, άμφια κτλ.

Με απόλυτη ηρεμία όμως και νηφαλιότητα μου απάντησε ότι απλά με έβλεπε όπως ήμουν, στα μαύρα, με το ράσο και το καλυμμαύχι.
Μιλήσαμε αρκετά, εξομολογήθηκε ό,τι θυμόταν από μικρή, αν και η βάπτιση ανανεώνει και μεταμορφώνει την ψυχή. Ζήτησε να μάθει για τον παράδεισο. Της είπα ό,τι είχα διαβάσει από τους πατέρες για την διαδικασία της εξόδου της ψυχής από το σώμα και για το πώς περιγράφουν τον παράδεισο. Ήταν χαρούμενη και αγωνιούσε να συναντήσει τον αγαπημένο της Ιησού Χριστό. Προσευχόταν πολύ και στην Παναγία.

Μου κρατούσε σφιχτά το χέρι και μου ζητούσε να μείνω μέχρι να της κλείσω τα μάτια. Της είπα ότι η δική μου επίγεια διακονία τελειώνει εδώ και πως θα επικοινωνούμε με πνευματικό τρόπο από δω και στο εξής. Αποχαιρετιστήκαμε και οι δύο κλαίγοντας, δίνοντας ραντεβού στα ουράνια σκηνώματα(αν τα καταφέρω). Μου ζήτησε να ειδοποιήσω την αδελφή της, η οποία ήρθε την επόμενη ημέρα και της έκλεισε τα μάτια.

Σήμερα ήταν τα σαράντα της. Αιωνία η μνήμη αυτής!

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ

*(η παρούσα δημοσίευση αναρτάται σύμφωνα και με την έγκριση της αδελφής της για ψυχική ωφέλεια)